

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ

ਏ.ਐਨ. ਗਰੋਵਰ ਅਤੇ ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ.

ਹਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ- ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1955 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 757

ਕਸਟਮ— ਗੋਦ ਲੈਣ ਨੂੰ ਅਵੇਧ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ— ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲਾ— ਕੀ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਗੈਰ-ਪੁਰਸ਼ ਸੰਪਤੀ ਲਈ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ— ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸੰਪਤੀ— ਕੀ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ— ਪੰਜਾਬ ਕਸਟਮ (ਪਾਵਰ ਟੂ ਕੰਟੈਸਟ) ਐਕਟ (1920 ਦਾ II)— ਸੈਕਸ਼ਨ 7— ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਅ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਤੋਹਫਾ ਵੀ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹਰੇਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤ, ਭਾਵੇਂ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਤੋਹਫੇ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਮਨੋਰਥ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਵਾਰਿਸ ਦਾ ਸ਼ਿਕਰ ਸਿਰਫ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨਯੋਗ ਸੀ ਜੋ ਤੋਹਫੇ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਅਧੀਨ ਲੈਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਲੈਣੀ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੀ ਗੋਦ ਲਈ ਹੋਵੇ। ਜਾਇਜ਼ ਨਾ ਹੋਣਾ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਥਿਤ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਪਸ਼ਟ ਤੋਹਫਾ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਕਸਟਮ (ਪਾਵਰ ਟੂ ਕੰਟੈਸਟ) ਐਕਟ, 1920 ਦੀ ਧਾਰਾ 7, ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਸ਼ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ-ਪੁਰਸ਼ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਾਰਸ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਲੜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਰੋਕ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਰਿਵਾਜ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹਨ। ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।

16 ਮਈ, 1960 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਏ.ਐਨ. ਗਰੋਵਰ, ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਸ਼੍ਰੀ ਤੀਰਥ ਦਾਸ ਸਹਿਗਲ, ਵਧੀਕ ਸ਼ਿਲਾ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ, ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਮਿਤੀ 31 ਮਈ, 1955 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਸੇਖੋਂ, ਵਧੀਕ ਸਬ-ਜੱਜ, ਤੀਸਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਮੋਗਾ, ਦੀ ਮਿਤੀ 31 ਮਈ, 1955 ਨੂੰ 31 ਦਸੰਬਰ, 1954, ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ।

ਐਨ.ਐਨ. ਗੋਸਵਾਮੀ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਐਚ.ਆਰ.ਸੋਢੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਗਰੋਵਰ, ਜੇ.— ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਗਰੋਵਰ, ਜੇ. ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਫੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ, ਕੀ ਜਿੱਥੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਰਿਵਾਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਦਾ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਗੁਰਦਾਈ ਸਿੰਘ ਗੈਰ-ਪੁਰਸ਼ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? 7" ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਅਤੇ ਕੀ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੇ ਜਮਾਂਦਰੂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਜ਼ਿਲੇ ਦੀ ਤਹਿਸੀਲ ਮੋਗਾ ਦੇ ਪਿੰਡ ਚੋਟੀਆਂ ਬੋਬਾ ਦਾ ਜੱਟ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਝਗੜੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਆਖਰੀ ਮਰਦ ਸੀ। ਸਾਲ 1953 ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ 10 ਫਰਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ. 1 ਦਰਜ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦਾ ਡੀਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਇਹ ਉਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਇਕ ਸਾਥੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਭਤੀਜਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਗੋਦ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਮਲਾਇਆ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ 1931 ਵਿਚ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵੀ ਮਲਾਇਆ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਕਰੀਬ 5 ਤੋਂ 6 ਸਾਲ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਭਾਰਤ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। , ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਪਿਤਾ ਭਾਰਤ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਆਦਿ ਦੇ ਸਾਰੇ ਖਰਚੇ ਅਦਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਪੁੱਤਰ ਵਾਂਗ ਇਲਾਜ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਲਾਈਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਫਰਜ਼ ਪੂਰੇ ਕਰਨੇ ਸਨ ਜੋ ਧਾਰਮਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਬਕਾ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਪਰੋਕਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਸੀ। (ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾ) ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਉਸਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰਸ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇੰਦਰ ਵਦੇਵ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਦਸੰਬਰ 1953 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਗਵਦਿਆ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਦੇ ਜਮਾਂਦਰੂ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਗਰਾਉਡ 'ਤੇ ਪੰਜਵੀਂ ਡਿਗਰੀ ਕਿ ਉਹ ਗਰੋਵਰ x ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾ ਕਿ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ * ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਜੋ ਇਹ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਹੈ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ-ਪੁਸ਼ਤੀ ਹੈ। ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਸਟਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ 10 ਫਰਵਰੀ 1953 ਦੀ ਅਖੌਤੀ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਡੀਡ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਗਜ਼ੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵੀ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਜੋਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਉਸਦਾ ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੀਤਾ • ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਜਮਾਂਦਰੂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਗੈਰ-ਜੱਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਘੜਨ ਅਤੇ ਅਜ਼ਮਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਉਲਟ ਸਨ ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਗੈਰ-ਜੱਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦਾ ਤੱਥ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਫਲ ਹੋਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਗੈਰ-ਜੱਦੀ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਖੋਜੀ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੈਰ-ਜੱਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਗੁਰਦਾਈ ਸਿੰਘ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੀ ਗੋਦ ਨਾ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ।

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਉਸ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਨਿਯਮ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਫਨਿੰਦਰਾ ਦੇਬ ਬਨਾਮ ਰਾਜੇਸ਼ਵਰ ਦਾਸ (1), ਅਤੇ ਲਾਲੀ ਬਨਾਮ ਮੁਰਲੀਧਰ (2) ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਸਰ ਸ਼ਾਦੀ ਲਾਲ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (3) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, -

"ਹੁਣ, ਇਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, - ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਫਨਿੰਦਰ ਦੇਬ ਬਨਾਮ ਰਾਜੇਸ਼ਵਰ ਦਾਸ, (1), ਅਤੇ ਲਾਲੀ ਬਨਾਮ ਮੁਰਲੀਧਰ (2), ਕਿ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਅ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ' ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਲਈ, ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਹੈ

ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕੀ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ 'ਤੇ ਤੋਹਫਾ ਵੀ ਅਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਹਰੇਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੀ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਤੋਹਫਾ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਮਨੋਰਥ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਂ ਵਿਰਾਸਤੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸਿਰਫ ਵਰਣਨਯੋਗ ਸੀ। ਤੋਹਫੇ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਅਧੀਨ ਲੈਣ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਲੈਣੀ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੀ ਗੋਦ ਯੋਗ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਥਿਤ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੋਹਫਾ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਹੈ।

ਇਹ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਡੀਡ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਡੀ. 1, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਅਤੇ 90 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਤੱਥ ਸੀ ਜੋ "2 ਤੋਹਫਾ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਮਨੋਰਥ ਸੀ। ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਜਵਾਬ ਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ। ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਸਮਕਾਲੀ ਖੋਜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦਾ ਤੱਥ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤੋਹਫਾ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਅਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਫਨਿੰਦਰਾ ਦੇਬ ਬਨਾਮ ਰਾਜੇਸ਼ਵਰ ਦਾਸ (1) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਗੋਦ ਲੈਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਾਦ, ਹਿੰਦੂ ਹੋਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਨੀਤ ਦੁਆਰਾ ਹਿੰਦੂ ਨਹੀਂ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਅੰਗੀਕਾਰ-ਪਤਰੋ ਨਾਮਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੋਗਿੰਦਰ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰਾਜੇਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇਣ ਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਰਾਸਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅੰਗੀਕਾਰ-ਪਾਤਰ ਦਾ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਲਾਲੀ ਬਨਾਮ ਮੁਰਲੀਧਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਇੱਕ ਧਨ ਰਾਜ (2), ਇੱਕ ਬੋਹਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਸੀ। ਧਨ ਰਾਜ ਨੇ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਪਿੰਡ ਦੇ ਵਜੀਬ-ਉਲ-ਅਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ

(1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 11 ਕੈਲ. 463.

(2) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 28 ਸਾਰੇ. 488

(3) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 8ਲਾਹ। 356.

(4) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 11 ਕੈਲ. 463.

(5) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 28 ਸਾਰੇ. 488,

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੇ ਮੁਰਲੀ ਧਰ ਉਸ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਾਰਸ ਵਜੀਬ-ਉਲ-ਅਰਜ਼ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਮੁਰਲੀ ਧਰ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਾਰਸ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਟੈਸਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਇਹ ਧਨ ਰਾਜ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਮੁਰਲੀ ਧਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਗੁਣ ਦੁਆਰਾ ਵਿਰਾਸਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਅਤੇ ਗੋਦ ਅਯੋਗ ਸੀ। ਵਿਰਾਸਤ ਦੇ ਆਮ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦਾ, ਇਸਲਈ, ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। AL ਵਿੱਚ. ਪੀ.ਆਰ. ਰੰਗਾ-ਨਾਥਗਨ ਚੇਤਿਆਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿ. ਐਲ. ਪੀ.ਆਰ. ਐੱਲ. ਪੇਰੀਆ।- ਕਰੁਪਨ ਚੇਤਿਆਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, (1), ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਵਾਲ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸੁਭਾਅ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕਾਨੂੰਨੀ ਦਰਜੇ ਨੂੰ ਭਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜੋ ਅਵੈਧ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਮਾਮਲਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ ਸੀ ਪਰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸਵਾਲ ਇਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਵਸੀਅਤ ਵਿਚਲੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਤਸਵੀਰ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਰਤ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਗੋਦ ਲੈਣ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਿਸ ਨਾਲ ਜੱਦੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਜੱਦੀ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਰਾਸਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਵਿਚਾਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਤੋਹਫ਼ਾ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਅ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਤੋਂ ਬਚੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਤੱਥ ਅਤੇ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਫਲ ਹੋਣ ਦੇ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਿਤ੍ਰਕ ਦੇ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਕਿਹੜੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਕੀ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਇੱਕ ਵਾਰਸ ਵਿੱਚ ਦੀ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨਾ ਕਸਟਮਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ- ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ " ਰਸਮੀ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਹੈ! ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਦਰਜਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ. ਮੌਜੂਦਾ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ ਇੱਕ ਕੇਸ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੋਸਲਾ, ਜੇ. (ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੀ) ਅਤੇ ਸੋਨੀ, ਜੇ. ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਕੁੰਦਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, 1952 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 383 ਵਿੱਚ ਜੇ. ਜਿਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 13 ਮਈ 1953 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਕ ਗੋਪਾਲਾ ਅਕਤੂਬਰ 1947 ਵਿਚ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਨੇ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਾਰਸ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਗੋਪਾਲਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਦੇ 5 ਵੇਂ ਡਿਗਰੀ ਦੇ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੋਪਾਲਾ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੋਦ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਗੋਪਾਲਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਗੈਰ-ਪੁਰਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਡੀਡ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਪ੍ਰਚਿੱਤ ਕਿ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੈਂਚ ਨੇ 1920 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਕਸਟਮ (ਪਾਵਰ ਟੂ ਕੰਟੈਸਟ) ਐਕਟ II ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰਸ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੋਦ ਲੈਣ ਜਾਂ ਕਸਟਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਗੈਰ-ਜਾਇਦਾਦ ਅਚੱਲ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੇਗਾਨਗੀ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਾਰਸ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਬੇਗਾਨਗੀ ਜਾਂ ਨਿਯੁਕਤੀ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਜੋ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸਨ, ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਵਾਦ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਡੀਡ ਸਿਰਫ਼ * ਦਾ ਵਰਣਨਯੋਗ ਸੀ। ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਾਰਸ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦਾ ਗੋਪਾਲਾ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਜਮਾਂਬੰਦੀਆਂ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਪਾਠਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਪਾਠ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਜੋ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ 1920 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਬੈਂਚ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਆਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਨੇ ਉਸ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਗੋਪਾਲ ਨੇ ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਤਿਲਕੂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ, 1950 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 366, ਦੁਲਟ ਜੇ ਦੁਆਰਾ 17 ਮਾਰਚ, 1955 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ, ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਡੀਡ ਸੀ। ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਅਸਲ ਇਲਾਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕੋਈ ਜਾਇਦਾਦ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਫਾਇਦੇ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

“ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਰੁਲੀਆ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੁਲੀਆ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਰੁਲੀਆ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਦਾਦ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਗੋਦ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਰੁਲੀਆ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਆਪਣਾ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਇਲਾਜ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਗੋਦ ਲੈਣ ਲਈ ਹੀ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੋਵੇਗਾ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੰਪਤੀ, ਜੱਦੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਪੰਝੂਕ ਲਈ ਸਫਲ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਓ। ਇਹ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜਾਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਇਹ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਖਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਮਾਲਕ, ਭਾਵ, ਰੁਲੀਆ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਹ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਹੈ।

ਮਾਲਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਹਰਚੰਦ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ ਗੈਰ-ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਚ, 1953 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 614, ਗੋਸਾਈਂ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ 7 ਅਗਸਤ, 1958 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਡੀਡ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਗਜ਼ੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਗੈਰ-ਜੱਦੀ ਹੋਣ ਅਤੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਡੀਡ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਇਹ ਦੱਸਦਿਆਂ ਕਿ ਬੱਗੂ ਨੇ ਹਰਚੰਦ

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਾਰਸ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਚੱਲ ਅਤੇ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੁਦਈ ਹਰਚੰਦ ਸਿੰਘ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ। ਇਹ ਇੱਕ ਕੇਸ ਸੀ ਜੋ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਖਰਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਮਾਂਬੰਦੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਲਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਗੈਰ-ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਫੈਸਲੇ 1920 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਕਸਟਮ (ਪਾਵਰ ਟੂ ਕੰਟੈਸਟ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਟੀ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਗਠਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਕ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਹੌਰ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਮੁਹੰਮਦ ਅਸਗਰ ਬਨਾਮ ਐੱਮ. ਗੁਲਾਮ ਫਾਤਿਮਾ ਹੋਰ (1), ਜਿਸ ਵਿਚ ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਅਬਦੁਲ ਰਸ਼ੀਦ, ਜੇ.ਜੇ. ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਿਵਾਜ-ਏ-ਆਮ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਉਲਟ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਗੈਰ-ਪੁਰਸ਼ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮਰਦ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੇਗਾਨਗੀ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਬੇਗਾਨਗੀ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਚਲੇ ਗਏ ਕਿ ਇਹ ਬੇਲੋੜਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਬੇਗਾਨਗੀ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪਰਦੇਸੀ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀਆਂ, ਸੰਪੱਤੀਆਂ ਜਾਂ ਸਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਪਰਦੇਸੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਬਚਾਅ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ। ਉਥੇ ਫਿਰ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਮਾਂਦਰੂ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਗੈਰ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਬੇਗਾਨਗੀ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੁਰਸ਼ ਧਾਰਕ, ਉਸ ਵੰਡ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗੈਰ-ਪੁਰਸ਼ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤੋਹਫੇ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸੁਭਾਅ ਲਈ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕਾਬਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਪੱਟੀ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮਰਦ ਮਾਲਕ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਅੰਤਰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ 1920 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਕਸਟਮ (ਪਾਵਰ ਟੂ ਕੰਟੈਸਟ) ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਬਾਰ ਸਿਰਫ ਗੈਰ-ਪੁਰਸ਼ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਚੋਣ ਲੜਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰਸ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਅਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਸ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੋਦ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਵਾਰਸ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਿਰਫ ਕਾਗਜ਼ੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਸੀ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 7 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਰਿਚਪਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮੂਲਾ (1), ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਬਨਾਮ ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, (2) ਵਿਚ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਕੁਝ ਸਮਰਥਨ ਹੈ। ਹੁਣ, ਪੰਜਾਬ ਲਿਮਟੇਸ਼ਨ (ਕਸਟਮ) ਐਕਟ, 1920 ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਕਸਟਮ (ਪਾਵਰ ਟੂ ਕੰਟੈਸਟ) ਐਕਟ, 1920 ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 3 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਛੇ ਸਾਲ ਹੈ। ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ "ਕਿ ਵਾਰਸ ਦੀ ਕਥਿਤ ਨਿਯੁਕਤੀ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਵੈਧ ਹੈ"। ਲਿਮਟੇਸ਼ਨ, ਇਸ ਲਈ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰਸ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਕਸਟਮ (ਪਾਵਰ ਟੂ ਕੰਟੈਸਟ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਾਕੰਸ਼ ਵਿਗਿਆਨ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪਰ ਪੰਜਾਬ ਲਿਮਟੇਸ਼ਨ (ਕਸਟਮ) ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਦੰਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 7 ਕਿਸੇ ਪੁਰਖੀ ਅਚੱਲ ਦੇ ਵਾਰਸ ਦੀ

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਚੋਣ ਲੜਨ 'ਤੇ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ। ਰਿਵਾਜ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਸ਼ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਦਾਦ ਜੋ ਕਿ ਮੁਹੰਮਦ ਅਸਗਰ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਵੀ ਸੀ। ਗੁਲਾਮ ਫਾਤਿਮਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (3)। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫਰੇਮ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਦੂਜੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਇਸ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਆਏ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਤੱਥ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਗਜ਼ੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਸੀ ਹਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ, ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ।

1920 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ II ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੈਬਰਟਸਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹ ਦੀਨ, ਜੇ.ਜੇ. ਨੇ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸੱਦਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਚਾਰੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਰਵਾਇਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਬੇਅੱਲਾਦ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਪਾਉਡਰ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਅਲਗ-ਅਲਗ ਕਰ ਦੇਣਾ ਜੇਕਰ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਮਾਂਦਰੂ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਨੁਸਾਰ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੰਨਾ 238 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

“ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੁਸੱਦੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਡੀਡ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਡੀਡ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਗੈਰ-ਪੁਰਸ਼ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ। ਮੁਦਈਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਮੁਸੱਦੀ ਦੇ ਕੋਲ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈ ਕੇ, ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਫਜ਼ਲ ਏਜੂ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਣੀ-ਮਹਾਰਾਜੀ (2) ਦੇ ਕੁਝ ਅੰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਰ ਮੈਰੀਡੀਥ ਪਲੇਡੇਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ, ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਕਸਟਮਜ਼ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਿਵਾਜ ਅਪਣਾਉਣ ਦਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਵਿਰਾਸਤ ਦੇ ਆਮ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਪਾਪ ਰਹਿਤ ਮਾਲਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਆਮ ਵੰਡ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਤਬਾਦਲਾ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਫਿਰ, ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੁਆਰਾ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਜਿਹੀ ਸੀ ਕਿ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਅਗਿਆਨੀ ਰਿਸ਼ਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਗਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਜਮਾਂਦਰੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਅੰਤਰ-ਵਿਵੇਸ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਪ ਰਹਿਤ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਣ ਅਜਨਬੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਤ, ਉਹ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣਗੇ।

(1) 50 ਪੀ.ਆਰ. 1893

1. ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1935 ਲਗ 658

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਸ਼ਿਬ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸੂਬਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਅਬਦੁਲ ਰਸ਼ੀਦ, ਜੇ.ਜੇ. ਨੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸਰਧਾ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਘਾਟ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡੀਡ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਬ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਗੋਦ ਲਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ ਤੇ ਸ਼ਿਬ ਸਿੰਘ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਸਰਧਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ 5 ਵੀਂ ਡਿਗਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਲਈ ਲੜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੈ ਕੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ।

ਸ਼ਿਬ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸੂਬਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਅਬਦੁਲ ਰਸ਼ੀਦ, ਜੇ.ਜੇ. ਨੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸਰਧਾ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਘਾਟ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡੀਡ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਬ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਗੋਦ ਲਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ ਤੇ ਸ਼ਿਬ ਸਿੰਘ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਸਰਧਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ 5 ਵੀਂ ਡਿਗਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਲਈ ਲੜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੈ ਕੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸ਼ਿਬ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਸ਼ਿਬ ਸਿੰਘ ਦਾ ਬਚਾਅ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਗੈਰ-ਪੁਰਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਧਾ ਸੀ। ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕਥਿਤ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਮਹਿਜ਼ ਕਾਗਜ਼ੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾ ਤਾਂ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਬ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅਵੈਧ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਸੀ। ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਪਲਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਸਰਧਾ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸਰਧਾ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਵਾਰਸ ਨੂੰ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ।

ਅਜਿਹੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਅਮਲੀ ਜਾਮਾ ਪਹਿਨਾਉਣਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਰਧਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸ਼ਿਬ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਲੰਮੀ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲਾ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਰਿਵਾਜੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਖਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਮਾਲਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਗੈਰ-ਪੁਰਸ਼ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅਖੌਤੀ ਡੀਡ ਤੋਂ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਾਰਸ ਜਾਂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਉਸ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨਗੀਆਂ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਗੋਦ ਲੈਣ ਇੱਕ ਪੂਰਵ ਪੜਾਅ ਜਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (1) ਵਿਚ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇਕ ਹੋਰ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦਾ ਇੱਕ ਡੀਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਜੋ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਦੇ ਜਮਾਂਦਰੂ ਸਨ, ਇੱਕ

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਸਨ ਕਿ ਡੀਡ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਤੱਥ ਵਜੋਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਡੀਡ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਸਫਲ ਹੋਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ। ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਰ ਸ਼ਾਦੀ ਲਾਲ, ਸੀ.ਜੇ. ਨੇ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੰਸਟ੍ਰੂਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਿਫਟ ਇੰਟਰ ਵਿਵੇਸ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਸੀਅਤ ਦਾ ਸ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸੀ। ਗਲਤ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰਕ ਨਾਲ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤੋਹਫ਼ੇ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ 1920 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਵਜੋਂ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਜੋ ਸਿਰਫ ਗਲਤ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਬਦ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਜਾਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਰਾਦਾ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ 1920 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਗੈਰ-ਅਨਾਮੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਗੋਦ ਲੈਣਾ। ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ "27 ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਾਰਸ ਨਾਮਜ਼ਦ ਜਾਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕਰਨ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਰਾਦਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਅਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਜਮਾਂਬੰਦੀਆਂ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼ਾਮਲ ਬਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਦਇਆ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.ਜੀ.ਐਗਰੀ.

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ